

Lezingen: Handelingen 10, 34a.37-43; Kolossenzen 3, 1-14; Johannes 20, 1-9.

Waarschijnlijk zullen er onder u zijn, die op de avond van de Witte Donderdag op de TV naar de uitvoering van 'The Passion', het lijdensverhaal van Jezus in musicalvorm. Ik vond de vertolking indrukwekkend, het decor in Roermond er heel goed bij passen. In het lied, 'laat mij niet alleen', gezongen door de Jezusfiguur, zullen velen hun verlangen hebben herkend: 'laat mij niet alleen', 'laat mij niet alleen'. Het lied sloot aan bij het gevoel van eenzaamheid bij Jezus uitgedrukt in zijn bede, 'mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten.....?' Dezelfde middag en avond speelde zich ook het dramatisch verlopen politieke debat af in onze Tweede Kamer. Wat, mij althans, opviel is de harde, vaak niets ontziende manier waarop men met elkaar omgaat. Je merkt weinig of geen mededogen bij alle tekorten die men signaleert, bij alle fouten die –ook politiek- gemaakt worden. Begrip en mededogen zijn niet aan de orde. Mededogen was echter ook net aan de orde t.a.v. de duizenden gedupeerden ten gevolge van de toeslagaffaire. Is onze samenleving aan het verharderen? Is er nog ruimte voor compassie? In de politiek gaat het om de macht, hooguit om het sluiten van compromissen in de machtsverhouding, klaarblijkelijk in afwezigheid van mededogen. Mededogen is daartegenover wel Gods insteek bij de menswording van Jezus, die wij op Kerstmis vieren. Compassie, mededogen, is ook de insteek bij Jezus zelf tijdens zijn leven, in zijn verhouding tot zijn medemensen, die ziek, bezeten waren en gebukt gingen onder leed en tekort. Mededogen met de mensheid was er toen Hij zijn pijnlijk lot accepteerde. Compassie met een mensheid, die worstelt met haar verlangen naar een paradijs en van de andere kant met haar onmacht om dat paradijs zelf tot stand te brengen. In coronatijd worden we dit regelmatig gewaar. We dachten langzamerhand alles naar onze hand te kunnen zetten, maar daarin bleken we kwetsbaar. Lang niet altijd is er mededogen is er t.a.v. degenen, die de leiding hebben bij de bestrijding van het virus en daarbij ook fouten kunnen maken. De tegenstanders van Jezus kenden in hun vrees voor hun machtspositie geen mededogen met hun slachtoffer. Als macht in het spel is kunnen mensen hard zijn. De leerlingen verloren hun illusie, dat Jezus de Gezalfde van God zou zijn; dat er herstel zou zijn van recht en gerechtigheid. Hij was, zoals leerlingen op we naar Emmaüs Hem omschreven 'machtig in woord en daad in het oog van God en van heel het volk'. Maar het is helemaal verkeerd met Hem afgelopen. Ze hadden zich aan Hem toevertrouwd, maar dat bleek een illusie. En toen het erop aankwam hadden ze Hem verraden, verloochend, 'alleen gelaten', ondanks zijn behoefte in de Hof van Olijven: blijf met mij, m.a.w. 'laat me niet alleen' en Vader, 'laat die lijdenskelk aan mij voorbij gaan'. (Alleen zijn moeder en leerling Johannes hadden onder het kruis gestaan). Ze waren tegelijkertijd vol angst wat er met hen kon gebeuren en vol schaamte omdat ze hun Heer een Meester alleen gelaten hadden. Daarentegen laat God laat zijn mensen niet alleen. Zijn mededogen blijft. Er gebeurt iets bijzonders. God kan niet dulden dat het kwaad uiteindelijk overwint. Het is weliswaar voorbij met Jezus, maar Maria van Magdala en andere vrouwen laten Jezus, ook al is Hij dood, niet alleen. Ze wilden zijn dode lichaam balsemen om het zolang mogelijk te behouden. Ze gaat naar het graf en het is leeg. Ze gaat het Petrus en Johannes vertellen, die bij het graf aangekomen haar constatering alleen maar kunnen bevestigen. Petrus ziet de feiten, Johannes denkt erop door. En dan staat er 'Hij zag en geloofde'. In Godsnaam is Jezus opgestaan. Hij laat ons niet alleen. En Hij leeft met zijn mededogen voort in al degenen die in Hem geloven en door hun liefde Gods mededogen laten zien tot heil van onze wereld. In die zin Zalig Pasen. AR